

ÎNDEMNUL LA POCĂINȚĂ

† *Duminica dinaintea Botezului Domnului*

Sfântul Ioan Botezătorul a avut misiunea de Înaintemergător și pregătitor al venirii Mântuitorului Iisus Hristos. Predica lui și esența propovăduirii sale, erau cuvintele: „*Pocăiți-vă că s-a apropiat Împărăția cerurilor!*” (Matei 3, 2). Prin îndemnul „*Pocăiți-vă!*” nu trebuie, nici într-un caz, să înțelegem ceea ce se predică astăzi de către unii creștini, aparținători altor culte și anume că trebuie să părăsim credința pe care o avem și să îmbrățișăm o altă credință, să părăsim Biserica în care am fost botezați și să ne re-botezăm, ca apoi să ne numim „*pocăiți*”. Nici într-un caz nu poate fi vorba despre așa ceva în cuvintele Botezătorului Domnului! Sfântul Ioan Botezătorul cerea schimbarea mentalității, cerea schimbarea gândirii, schimbarea modului de a te raporta la trei lucruri: la tine

însuși, la Dumnezeu și la cel de lângă tine. Aceste aspecte avea în vedere Sfântul Ioan Botezătorul când îndemna poporul la pocăință. Toți au înțeles, în urma predicii Sfântului Ioan,

că trebuie să facă ceva, că trebuie să schimbe ceva în viața lor. Și ca răspuns la întrebarea și la frământările lor, Ioan spunea mulțimii: „*Cel ce are două haine să dea celui ce nu are și cel ce are bucate să facă asemenea*” (Luca 3, 11). Era foarte simplu de înțeles. Prorocul n-a spus că acela care are două haine a greșit; n-a spus că acela ce avea de mâncare mai mult decât celălalt de lângă el a greșit cumva. Nu! Nu e rău că aveți două haine, nu e rău că aveți hrană, și unii poate chiar mai multă. Poate fi acesta un semn că Dumnezeu v-a binecuvântat casa și viața. Dar nu e bine ca voi să aveți mai mult, iar alții nimic. Nu mai trăiți așa! Nu mai trăiți cu surplus de hrană și de îmbrăcăminte, în timp ce alții sunt goi și flămânzi. Ia o haină din cele două și dă-o celui care nu are. Schimbă-ți modul de a te raporta la cel nevoiaș! Îmbracă-l și pe el și-l hrănește din ceea ce tu ai și ți-a dat Dumnezeu. Raportează-te valoric altfel la el decât ai făcut până acum! Era simplu, logic și ușor de înțeles de către oricine. Au venit și vameșii, acei preceptori care adunau dările pentru stăpânire, care taxau traficul de mărfuri. Oameni bogați, dar și foarte nedrepti! Și aceștia au simțit, în urma predicii lui Ioan, că trebuie să schimbe ceva în viața lor, în mentalitatea lor. Lor le răspunde: „*Să nu cereți mai mult decât este rânduit*” (Luca 3, 13). Cu alte cuvinte, să nu înșelați pe nimeni, să nu fiți nedrepti față de nimeni și atunci și meseria voastră are un rost și chiar e nevoie de ea în societate. Dar schimbați-vă, înnoind modul vostru de gândire. Au venit și ostașii, și se pare că nu doar dintre iudei, ci chiar păgâni, probabil dintre romani. Și ei au înțeles din predica lui Ioan că trebuie să schimbe ceva în modul lor de-a viețui. Pe ei îi îndemna Sfântul Ioan: „*Să nu asupriți pe nimeni, să nu învinuiți pe nedrept și să fiți* → →

mulțumiți cu solda voastră” (Luca 3, 14). Iată, așadar, ce îndemna Sfântul Ioan Botezătorul prin „*Pocăiți-vă!*”. Schimbați-vă viața, mentalitatea, înnoiți modul de gândire, modul de raportare la semenii, modul de a fi, de a cugeta, de a exista. Schimbați-le radical pe toate acestea. Acestea a spus Înaintemergătorul Domnului lumii de atunci, celei de azi și celei ce va veni după noi, prin imperativul „*Pocăiți-vă!*”. Această sentință, „*Pocăiți-vă!*”, înțelegea în acest mod, a reușit să desființeze o întreagă orânduire socială și anume sclavagismul. N-a fost nevoie de arme, de bombe, de strategii sofisticate de luptă ca să dispară o orânduire din istorie. A fost nevoie doar de o altă gândire a omului, de o altă raportare a omului la el însuși, la semenul său și la Dumnezeu. Creștinismul a revoluționat lumea printr-o nouă gândire, printr-o schimbare a mentalității și a modului de a te raporta la viață, la omul de lângă tine și la tine însuși. Aceasta a fost pocăința pe care o predica Sfântul Ioan Botezătorul și, deloc întâmplător, cu acest cuvânt și-a început propovăduirea și Mântuitorul Hristos. Când astfel va fi înțeleasă pocăința, nu se vor schimba apartenențe profesionale, ci viața oamenilor, nedreptățile sociale, orânduirile în derivă. Creștinismul pe care azi îl trăim, nu mai este cu putere de a schimba lumea din jur, astfel încât să-l determine pe om să devină altul, cu o altă gândire și mentalitate, așa cum a făcut Ioan Botezătorul, reușind să convingă lumea de atunci că trebuie să se schimbe. De aceea, predica Sfântul Ioan Botezătorul este atât de necesară pentru noi toți, cei de azi. Nu este suficient că venim la Biserică și ascultăm un cuvânt de învățătură. Spun unii că avem un creștinism puternic, pentru că bisericile noastre sunt pline. Așa este! Sunt pline, arhipline chiar. Dar să nu uităm că și tribunalele sunt tot arhipline. Este un paradox teribil. Bisericile sunt pline, dar sunt și tribunalele pline. Cu cine? Cu creștinii din biserici. Mâine se judecă acolo frați cu frați, părinți cu copii, vecini cu vecini, prieteni cu prieteni. Astăzi sunt în Biserică și mâine își aruncă cele mai urâte invective. Un paradox! Acesta nu e un creștinism cu putere din interior, care să schimbe o lume întreagă. Nu este suficient dacă tu, medic, inginer, profesor, muncitor, care ai fost astăzi în Biserică, mâine în cabinet sau în sala de curs, în fabrică, sau oriunde te-ai găsi, nu spui mai departe ceea ce ai auzit azi în Biserică. Este nevoie să transpunem în faptă și atitudine mâine, ceea ce auzim azi. Pericolul creștinismului de a fi înghițit de alte ideologii constă în el însuși, în interiorul lui, și nu în afara lui. Dacă noi, cei de aici, din Biserică, uităm ce înseamnă sarcina noastră față de cei de lângă noi și nu părăsim nedreptățile, păcatele mari, compromisul, atitudinile ambigue, creștinismul va începe, exact de aici, din interior, să se clatine. Trebuie să fim foarte atenți la acest lucru, la forța pe care o avem fiecare dintre noi de a schimba, mai întâi, lumea din noi, și-apoi pe cea din afară. Din Biserică pornește învățătura, care poate schimba lumea și mentalitățile din ea, dar forța ei, mai departe, se găsește în fapta noastră și în atitudinea noastră. Să propovăduim învățăturile Bisericii mai departe, spunându-le și altora, însă nu numai cu cuvântul, ci, în primul rând, cu fapta. Dacă astfel vom înțelege mesajul predicii Sfântului Ioan Botezătorul, lumea în care trăim azi va arăta mâine altfel. Amin.

PĂRINȚII, COPIII ȘI FILANTROPII

- Anul omagial 2020 -

Anul 2020 a fost proclamat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca „An omagial al pastorației părinților și copiilor”, dar și „An comemorativ al filantropilor ortodocși români”. Omagierea reprezintă o continuare firească a activităților pe care Biserica le desfășoară pentru familia creștină, numită binecuvântare și icoană a iubirii lui Dumnezeu pentru umanitate. Preocuparea față de integritatea familiei sub aspect spiritual s-a intensificat, astfel că a fost stabilită prin hotărârea Sfântului Sinod o duminică dedicată părinților și copiilor, prima după 1 iunie. Anul acesta se recomandă părinților să acorde mai mult timp copiilor, să-i ajute să cultive credința, speranța și dragostea, libertatea de a face binele, să aducă bucurie celor din jurul lor, să prețuiască spiritualitatea și tradițiile poporului român, oriunde s-ar afla. Pentru că familia trebuie să facă față multiplelor provocări și crize din societatea contemporană, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a apărut cu fermitate instituția sacră întemeiată de Dumnezeu în Rai și a expus punctul de vedere ortodox prin diferite pastorale. Membrii Sfântului Sinod au afirmat că fiecare dintre noi trebuie să avem o permanentă preocupare față de familia noastră și față de viitorul familiei creștine și al neamului românesc. Interesul Bisericii față de educația pastorală a părinților și copiilor se poate vedea și în atenția acordată proiectelor catehetice demarate în diaspora românească, a cincea cea mai mare din lume. În ultimii ani, Patriarhia a organizat două proiecte de formare pentru „Școala de duminică” în eparhiile cu cel mai mare număr de români - *Italia, Spania și Portugalia* - în vederea dezvoltării unor proiecte integrate care să răspundă mai bine necesităților spirituale ale familiilor aflate în afara granițelor țării. La acestea se adaugă și pastorația specifică contextului occidental aplicată de ierarhii români din diaspora. Pe lângă școlile de duminică, taberele de vară reprezintă o altă modalitate concretă de misiune, deoarece episcopii participă la aceste activități recreative împreună cu tinerii și familiile lor. Pastorația familiei este abordată în context contemporan, fiind luate în calcul numeroasele pericole care amenință instituția de bază a societății. Anul 2020 este cel de-a treisprezecelea an cu o tematică specifică în Patriarhia Română, tradiția fiind instituită în anul 2008. Icoana emblematică a anului omagial 2020 este icoana Sfinților Părinți Ioachim și Ana cu Fecioara Maria. Familia este binecuvântare și icoană a iubirii lui Dumnezeu pentru umanitate. În societatea contemporană, familia creștină trăiește într-o lume confuză din punct de vedere spiritual, fiind confruntată adeseori cu multiple provocări și crize precum sărăcia, migrația, șomajul, alcoolismul, drogurile, depresia, divorțul și nesiguranța zilei de mâine. O soluție la această criză este afirmarea cu tărie a sfințeniei căsătoriei, solidarității în familie și între familii, demnității maternității, a paternității, a filiației și a fraternității ca daruri ale iubirii lui Dumnezeu. Proclamarea anului 2020 ca „An comemorativ al filantropilor ortodocși români” are ca scop identificarea și promovarea exemplului celor care de-a lungul timpului au susținut spiritual și material activitatea social filantropică a Bisericii precum și evidențierea rolului filantropiei creștine ca lucrarea pastorală și misionară. Temeiul filantropiei creștine este evocat de Sfânta Evanghelie și Sfânta Tradiție a Bisericii care subliniază importanța legăturii dintre viața spirituală și activitatea socială a omului, dintre rugăciune și acțiune, dintre evlavie și dărnicie, dintre Liturghie și Filantropie. Filantropia trebuie să înlocuiască individualismul materialist. Biserica contribuie la alinarea suferințelor oamenilor prin lucrarea duhovnicească, liturgică, pastorală și prin lucrarea de asistență socială și filantropică

† PROGRAM LITURGIC †

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 6 ianuarie	07:00-11:30	Utenia și Sfânta Liturghie
	17:00	Sfîntirea mare a apei
		Vecernie cu litie la Biserica „Sfântul Ioan Botezătorul”
Marti 7 ianuarie	07:00-11:00	Utenia și Sfânta Liturghie
		Pomenirea celor adormiți
Miercuri 8 ianuarie	17:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 10 ianuarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 11 ianuarie	07:00	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	17:00	Vecernie
Duminică 12 ianuarie	07:00	Utenia și Sfânta Liturghie
	11:00	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie

Fericire sau superstiție

Anul Nou, moment de sărbătoare situat între două mari sărbători creștine, Nașterea și Boboteaza, suferă astăzi de sindromul contaminării cu superstiții. În cazul sărbătorilor religioase, parazitarea s-a rezumat doar la stereotipiile fericirii seci. Fie că sunt „Sărbători fericite”, „Crăciun fericit” sau „Paște fericit”, urările sunt pline de „fericire”. Concept greu de definit în afara creștinismului, fericirea suferă de o stranie omogenizare. Definiția creștină a fericirii, sintetizată din „Fericirile” rostite de Hristos pe Muntele cu același nume, duce la înțelesul că fericirea nu este nimic altceva decât iubire. Tocmai de aceea, ea are o infinitate de forme de exprimare. Dacă este goliță de esența creștină, fericirea arată mai mult a superstiție. Lipsite de duhul iubirii, rostite grăbit sau fără convingere, urările „fericite” de sărbători arată ca niște pleonasme ale bucuriei seci. Astăzi se folosește un concept esențial al vieții, fericirea, ca o vorbă de umplutură, pentru că nu mai știm ce înseamnă. Nemaitrăind creștinește, am fost transformat „fericirea” în duh de umplutură și superstiție. În cazul Anului Nou, alături de „fericire” intervine un alt concept: norocul. El facilitează mult mai repede apariția superstiției. Așa apar tot felul de năzbâții comportamentale, unele mai hilare ca altele. Pe lângă genericele „pisica neagră”, „întorsul din drum”, „numărul 13”, norocul este condiționat și de anumite momente. De pildă, ca să ai noroc în anul viitor, trebuie ca, de Revelion, să „porți ceva roșu”, să mănânci „12 boabe de struguri” sau să „ai portofelul plin”. Nici miezul nopții nu a rămas fără „prescripții”. Dacă atunci țineți în mână bani, veți avea bani tot anul. Dacă țineți de mână persoana iubită veți avea parte de dragoste, iar dacă nu vă dezlipiți la pahar nici la miezul nopții veți avea un an plin de veselie. În plus, o dorință pusă la miezul nopții se va împlini în anul următor. Duhovnicește vorbind, superstiția constă în inventarea unor concepte magice, care să funcționeze de la sine, scuzând lipsa de autenticitate spirituală. Ca și fericirea, norocul poate fi invocat oriunde pe drumul vieții, doar pentru a masca slăbiciunile celui golit sufletește. În fața necunoscutelor vieții, superstițiosul apelează la noroc și fericire doar pentru a-și ascunde lipsa de implicare și de determinare. Eroarea majoră a superstițiosului este falsa credință că, pentru a fi mai bună, viața poate fi plagiată prin noroc și fericire. Ce nu știe încă (dar poate afla) este că norocul și fericirea nu depind de alții, ci de el însuși. Viața funcționează ca o oglindă: cum ne-o facem, așa o avem. Iar oglinda este Însuși Dumnezeu. Cum ar fi dacă am vedea „norocul” ca o mână pe care Dumnezeu ne-o întinde în fiecare clipă a vieții noastre? Am afla că „fericirea” este doar apucarea acestei mâini. Dumnezeu ne întinde mâna.

